

ΤΑ ΠΑΘΗ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΩΝ

ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΠΙ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑΣ

Πώς επικυχωγούντο οι μικροί επί της Γαλλικής Έπαναστάσεως. Με ποιά εξωφρενικά όνόματα τὰ βάφτιζαν. Οί σύλλογοί τους και τὰ φοβερά παιχνίδια τους. Μιά φρικαλέα παιδική διαδήλωση. Ο ρόλος τών μαθητάν σ'ήν κηρατόμησι πεύ Λουδοβίκου ΙΣΤ΄. Ο μικρός δέμιος Ζουλιέν. Η «λαμητόμος της σάλας». Και τ' αποτελέσματα της παιδαγωγικής κ.λ.π.

Μερικοί ιστορικοί αναθεματίζουν τη Γαλλική Έπαναστάσι, οι περισσότεροι όμως επιμένουν ότι άδικει κανείς την ιστορική αλήθεια και τη Δικαιοσύνη όταν συγγένη την εξέγερσι του 1789 με την Τρομοκρατία του 1793. Η πρώτη, παρασκευασθείσα από τους φιλοσόφους, διεζήρυσε τὰ δικαιώματα του ανθρώπου και δέν έσκότωσε παρά τους έχθρούς της Γαλλίας στα πεδία των μαχών. Ένώ ή δεύτερη, γέννημα της όχλοκρατίας, έδεικνισσε τη Γαλλική πατριδα έπάνω στο ίσώριμα της λαμητόμου. Από όλα όμως τὰ έγκληματα της Τρομοκρατίας έκεινο που δέν μπορεί κανείς να της συγχωρήσει εινε ή συστηματική διαστροφή της νεολαίας, ή ψυχική εξαχρειώσις της μελλούσης γενεάς. Η Τρομοκρατία είχε καθιερώσει διζή της παιδαγωγική, που καταντά σήμερα άπίστευτη :

Το παιδί, μόλις γεννιότανε, παρελαμβάνετο από την Πολιτεία, όπως στήν αρχαία Σπάρτη. Όχι όμως για να διαπλάσουν την ψυχή του ευγενικά και το φρόνημά του γενναίο, αλλά προς κατοχυρωγία. Ίερεις της Τρομοκρατίας έβάρφτιζαν τὰ παιδιά τυλιγμένα μέσα σε ζόζαση σημάια, και' αρχάς μόν έν όνόματι του Ύψιστου, άρχότερα όμως στο όνομα του Ύπερτάτου Λόγου και της Έλευθερίας, χωρίς άγμιαμένο νερό, εύχες ή άλλες διατυπώσις. Και το βάφτισμα δέν έτελειτο μέσα στις χριστιανικές εκκλησίες—άφορ έιχαν καταργηθεί—άλλά μέσα στους έπαναστατικούς συλλόγους. Ώς επί το πλείστον έδιναν στα βρέφη όνόματα εξωφρενικά που και αυτά φανερόνουν την παραφροσύνη της εποχής εκείνης. Νέσον, Καλλιγούλας, Σαρδανάπαλος κ.λ.π. ήταν συνήθη όνόματα. Έπειτα τὰ έβάρφτιζαν με τὰ όνόματα τών πρωτεργατών της Έπαναστάσεως, τών γνωστών βασιλοκτόνων, τών δημίον κ.λ.π. Έπειτα τών τόπων μαχών, άψύχον άντισημείον, μετάλλων, φυτών. Τὰ ταιλαίωρα παιδιά έβάρφτιζοντο Κοζινογούλι, Κουκουπίδι, Σέλινο, Πατάτα !... Ό ιστορικός Μπουζά αναφέρει ότι παιδιά τρομοκρατών όνομασίθησαν Μαντρόσκυλος, Λύκος, Όχι κ.λ.π.

***

Φυσικά λοιπόν, ό σί μιιά τέτοια ζυλωπήθησα βαφτιζόμενος έφρειλε να μωροθή καταλλήλως με τὰ δάκρυα και το αίμα τών κηρατομημένων άδρόως. Στα 1793 ό εισηγητής Καρλασερέ του Ποινικού Κώδικος έφώναξε : «Δέν έπάρχει πιά πατρική έξουσία !». Και έτσι, σύμφωνα με το τον άρθρον του Διατάγματος της 29 Παυγούδου (19 Δεκεμβρίου) 1793 όλοι οι γονείς έφρειλαν να στένονουν τὰ παιδιά τους στα Προκαταρκτικά Σχολεία, όπου ήταν, με άσθητότατες ποινές, άποχρεωμένα να ζήσουν τρία έτη για να πάρουν την Έπαναστατική άνατροφή ! Όλος συνήθως συμβαίνει, προσημότεροι να συμφορηθούν στο Διατάγμα τούτο ήταν οι δευτέροι. Μέσα στα σχολεία αυτά, που τὰ διηρμόνουν οι τρομοκράτα συνεβαίναν έλεεινά πράγματα, όπως μιά πληροφορεί ό ιστορικός Φαγιέ ! Θα μεταφέρουμε έδώ μόν-μόν όσα ή εύπρέπεια του περιοδικού μάρ επιτρέπει :

Το όνομα Θεός άσθητώς άπηγορεύετο. Άν δέ καμιά φορά ήταν άνάγκη του μαιήματος να λεχθή, έπροφέρετο soi—disant Dieu, ό δ'ή θ εν Θεός ! Το σημείο του Σταυρού δέν έπιτρέπετο παρά για να γελοιοποιηθή. Η Άγία Τριάς είχε άνιναστασθεθεί με την Τριανδρία Λεπτελής, Μαρά και Ροζεπτιέρου ! Οι δάσκαλοι συνεβούλευσαν τὰ παιδιά να μελετούν το μεγάλο βιβλίο της Φύσεως, «σε όλες του τις σελίδες». Το κριώτερο έντυπο τών σχολείων αυτών ήταν ή «Ηθική άμφοτέρων τών φύλων». Μεταξύ τών άλλων, βόισκει κανείς στο άρχειο εκείνου βιβλίου και την ακόλουθη ερώτησι : «Νεαρό πολιτα, που γνωρίζεις τὰ δικαιώματα του ανθρώπου και του άστού, πές μου ποια προφυλακτικά μέτρα πρέπει να λαμβάνη ή γυναίκα όταν καταλάβη ότι εινε έγγυος ;».

Μιά τέτοια διδασκαλία φυσικό ήταν να σπάσει κάθε οικογενειακό δεσμό, κάθε φίλτρο, κάθε ευγενικό αίσθημα. Κατά τις βραδύνες ώρες τις προφορισμένες για τη μελέτη ή την οικογενειακή συζήτηση, οι νέοι έμαζεύοντο στους έπαναστατικούς συλλόγους για να συνηθίσουν στο κρηφιδισμό, στην έδωξησι, στη σκληρότητα. Και όταν έπαρναν άρκετά τέτοια μαιήματα, έπετρέπετο τότε και σ' αυτούς να ίδρουν όμοια κέντρα. Τὰ σπουδαιότερα ήταν «Έταιρεία τών νεαρών μαθητάν του Βρούτου», και οι «Μαθηταί της Πατριδος». Και τὰ δύο διευθύνοντο από

ζακωθεστάτους δημοζόλους.

Στις γιορτές του τελευταίου τούτου παιδικού συλλόγου παρενέθη και το προεδρείο της Συμβατικής Συνελεύσεως. Το ο μάλιστα έμεινε κατενθουσιασμένο, ώστε έπε ρεψε στους μικρούς τρομοκράτες να συγκαρτήσουν Έπαναστατικό Διακαστήριο, άποκαλύμειν άκριβώς τη διαδικασία του πραγματικού. Μόνον όταν τὰ παιδιά έξήτησαν την άδεια να φτείσσουν και μιιά άληθινή κρημανιόλα δέν τους το έπέτρεψαν. Πού έξρει κανείς, έκερέθησαν. Τὰ παιδιά είν' επικίνδυνα καμιά φορά...

***

Δέν εινε λοιπόν άξιον άπορίας άν με μιιά τέτοια παιδαγωγική, το παιδί έσυνήθιζε με το αίμα.

Κατά τών Αυγούστο του 1790 εκρατομήθησαν μεταξύ τών άλλων οι ευγενείς Φουλον και Μπερτιέ. Ό όλος έκάρωσε τὰ κεφάλια τους σε ψηλά ζοντάκια και τ' έγύριζε με άλλαγαμούς στους δρόμους. Τὰ παιδιά έπροτοστάθησαν. Και την άλλη μέρα έσκότωσαν πολλούς γάτους, τους έκοψαν τὰ κεφάλια και τὰ περιέφρασαν έπάνω σε ζοντάκια με φρονές και τραγωδία.

Στις 2 Σεπτεμβρίου σ' ένα ευρύχωρο προαύλιο μοναστηριού διοργανώθη φρικαλέα σφαγή ευγένων. Πλήθος λαού είχε συγκεντρωθεί για να παρακολουθήσει το θέμα και εκρατομούσ συνοσησιμός. Ένας πατέρας είχε φέρει και τὸ δεκαετής παιδί του, το κρηατούσε από το χέρι, αλλά δέν μπορούσαν να πλησιάσουν. Τότε ένας από τους άρχηγούς της σφαγής έφώναξε :

— Παραμερήστε, πολιτα ! Άφηστε το παιδί να ιδή !...

Και γίνηκε τόπος για να πάρη ό μέλλον τολίτης το σχετικό μαιήμα.

Κατά την 21ην Ιανουαρίου 1793, όταν εκρατομήθη ό δυστυχής Βασιλεύς Λουδοβίκος ΙΣΤ΄ οι δάσκαλοι του Λυκείου τών Τεσσάρων (Εθνών) ώδήγησαν τους μαθητάς τον κατά τετραδάς στο τόπο της τραγωδίας. Έκει τὰ παιδιά παρενέθησαν δεξιά και άριστερά της λαμητόμου. Όταν ή κεφαλή του Βασιλέως έπεσε (διηγείται ό ιστορικός Ντομπόν) ό Λευονόμος του Λυκείου έφώναξε : «Ζήτω ή Δημοκρατία !» και οι μαιήται έπανελάβησαν τη ζητωκραυγή, σείοντες τὰ πλιζιά τους στον άνεμο. Πολλοί μάλιστα έβήγαν από τη γρημική και έβραψαν τὰ μαιήται τών όνόματι Ζουλιέν, για τόν όποτον θα λαμβήσουμε παρακάτω. Μετά τών άποκρηματισμό του Βασιλέως, οι μαιήται έγύρισαν στο Λυκειό τους άλαλάζοντες και σείοντες τὰ αίματωμένα μαιήτια τους !

Άλλά και πολλές μητέρες ώδήγησαν τὰ κορίτσια τους να ιδούν το άποτροπαιο θέμα. Άρχότερα όταν ή κρηατομήσις έπολλαπλασιάστησαν—έβραψαν και έχατο κεφάλια την ήμερα !—άκούσθηε μιιά μητέρα να λήη στο παιδάκι της που έλλαγε : —Τι άλλο θέλεις πιά για να ευχαριστηθή ; Δέν σε πέρα σήμερα και είδες εικόνα άριστοκρατικά κεφάλια να πέφτουν ;

Στάς αρχάς του 1794 τὰ όργανα της Τρομοκρατίας καταζητούσαν δραστηριώς τόν Λανζενάι ένα από τους ήρωας της φιλοβασιλικής έπαρχίας Βανδέας. Η οικογένεια του καταζητούμενου κατοικούσε στην πόλι Ρέν, όπου όπληχε κι' ένα εκπαιδευτήριο σαν εκεί να που περιγράψαμε. Ό Λευονόμος του σχολείου αυτου, όταν ήθελε ν' άνταμείψη μαιήτης για την έλαμείλια τους, τους έπήγαγε κάτω από τὰ παράθυρα του σπιτιού του Λανζενάι, όπου έμενε ή γυναίκα του και τους άφηνε έλευθέρους να βρίσουν τη φιλοβασιλική οικογένεια όπως ήθελαν. Ό θαυμάσιος αυτός δάσκαλος τους έμοιρασε μιιά μικρή κρημανιόλας, τις όποιες οι μικροί Νέρονες έστησαν εκεί και έχειρίζοντο ώρες δλόκληρες. Η μηχανή του θανάτου την εποχή εκείνη ήταν το παιχνίδι της μόδας. Οι γονείς έδωριζαν στα παιδιά τους λαμητόμους, όπως άλλοτε φραουλιήδες και κοίτλες. Οι φανατικότεροι τών έπαναστατών, οι Ίαζοβίνοι είχαν εισαγάγει και τη «Λαμητόμο της σάλας». Έμπαναν κανείς στα μεγάρα τους κι' έβλεπε άπάνω στο τραπέζι της μέσης μιιά μικρή κρημανιόλα, με τη σάλα της, τη σανίδα της, τη λεπίδα της—κομφοτέχημη που σου έφερνε άνατροχιλα. Η κρημανιόλα ήτανε συνήθως

ΧΙΛΙΑ ΔΥΟ

ΜΙΚΡΑ - ΜΙΚΡΑ ΓΙΑ ΝΑ ΠΕΡΝΑ Η ΩΡΑ

Ένα πρωτότυπον γεύμα.

Στή Βαλτιμόρη της Αμερικής παρετέθη τελευταίως τὸ πρωτοτυπώτερον γεῦμα τοῦ κόσμου στὸ ὁποῖον μονάχα γυναῖκες ἰατροὶ τῆς Βαλτιμόρης μετέσχον. Ἡ αἰθουσα, τὰ σκεῦη, τὰ φαγητά, τὰ γλυκίσματα ὅλα ἦσαν εἰστικά μετὰ τὴν ἰατρικὴ ἐπιστήμη. Στους τοίχους ἦσαν τοποθετημένοι ἀνθρώπινοι σκελετοί. Στὸ μάζος τοῦ τραπέζιου εἶχαν βάλει κόκκινα γαυρόβαλλα καὶ μενεξέδες ποῦ παρίσταναν τὴν κυκλοφορίαν τοῦ ἀρτηριακοῦ καὶ φλεβικοῦ αἵματος. Οἱ κατάλογοι τῶν φαγητῶν εἶχαν ὡς πλαίσια, ζωγραφισμένα συμπλέγματα μικροβίων. Διάφορα χειρουργικὰ ἐργαλεῖα ἐχρησιμοποιεῖν γιὰ κεντάλια καὶ μαχαροσπέρουνα. Τὸ «μὴ χειρότερα» ὅμως τῆς πρωτοτυπίας ἦταν τὰ παγωτά ποῦ ἔφεραν στὸ τέλος ποῦ ἀντὶ τῶν συνηθισμένων σχημάτων ἦσαν ὁμοιώματα ἀνατομικῶν παρασκευασμάτων, δηλ. πνευμόνων, καρδιῶν, ἐγκεφάλων, νεφρῶν κ.λ.π.

***

Μία ἐλευθρία καλλονῆ

Ἡ ὀραιότερα γυναῖκα τῆς Παρισίνης Αὐλῆς ἀπὸ τὸ 1710 μέχρι τοῦ 1716 ἦταν ἡ βαρονίσσ Ντέ Μπαουμπέ. Ἡ ἐξέλιξις αὐτῆς καλλονῆς ὁποῖα ἐζητήθη εἶχε γάμιον ἀπὸ πολλοὺς εὐπαιδείας καὶ ἡ ὁποῖα σὲ γαμέναν δὲν ἔδωσε τὸ χεῖρ τῆς. Ἔγινε ἡ αἰτία τῶν ἐξῆς συμφορῶν :

Ὁ μαοζήπιος Ντε Μορμωρανόδ ἐδολοφονήθη ἀπὸ ἀγνώστου ἀντερραστῆ τοῦ πρό τοῦ σπιτιοῦ τῆς βαρονίδος. Ὁ κόμης Γκεσστέν ἠτοζοτόνησε ζοηενσθεῖς ἀπὸ τὸ παράθυρό του στὴν παραφωρὰ τοῦ ἔρωτος τοῦ πρὸς αὐτὴν καὶ ἀπὸ τὴν ἀτελεισίαν του. Οἱ δύο ἀδελφοὶ Λεοβίλ ἔγιναν θύματα τοῦ ἔρωτος τὸν πρὸς τὴν βαρονίδα καὶ ἐφρονεῦθησαν σὲ μονομαχίαν πρὸς τοὺς ἀντερραστῆς των. Ὁ ἰπότης Ντέ Μπλαιν ἐδολοφονήθη τὸ ἀμάξι του ἀπὸ ἀγνώστων ἀντερραστῶν τὴν ὥραν ποῦ περιέμενε ἔξω ἀπὸ τὸ θέατρο τὴν βαρονίδα

γιὰ νὰ τὴν ὀδηγήσῃ στὸ θέατρο τῆς. Ὁ κόμης Γκιζόδ ἠτοζοτόνησε δηλητηριασθεῖς διότι ὡς μνηστὴρ ἀπερροσθεῖ ὅ τὸ τῆς βαρονίδος, ὁ δὲ Γκερναίφ παρεφρόνησε ἀπὸ τὸν πολὺ ἔρωτά του πρὸς αὐτὴν. Τὸ φοβερώτερον ὅμως ἔκανε ὁ ναύαρχος Βιενβίλ ὁ ὁποῖος ἀπορροσθεῖς ἀπὸ τὴν βαρονίδα ἐτίναξε εἰς τὸν ἀέρα δι' ἐκρηκτικῶν ὀλων τὴν φρεγάταν τῆς ὁποίας ἦτο διοικητῆς καὶ ἔγινε ἔτσι ἡ αἰτία τοῦ θανάτου διακοσίων ἀνθρώπων.

Μετάφρ. John William Chesnut.

ματωμένη κ' εἶχε ἀπάνω τῆς ποῦπουλα τῶν πουλιῶν τὰ ὁποῖα εἶχαν ἀποκεφαλισεῖ οἱ μικροὶ δῆμοι τοῦ σπιτιοῦ!...

Ὅστε ἂν ὅλα αὐτὰ δὲν εἶνε ν' ἀπορήγη κανεὶς πὸς ἐφηβοὶ, μὴ ζορταίνοντες περὶ μετὰ τὸν ἀποκεφαλισμὸ ἔσων, ἐθανάτωσαν μετὰ μαχαίρῃ ἢ ἐπνίξαν ἀνθρώπους. Ἐκεῖνος ὁ σιωπηλὸς Ζουλιέν ποῦ ἀναφέρουμε, ἐκίνησε μὴ μὲρα καὶ πῆγε στὸ σπίτι τοῦ δημίου Σαμψὸν καὶ τὸν παρεκάλεσε νὰ τὸν πάρῃ βοηθὸ του! Ὁ δῆμιος τοῦ εἶπε «Ἔισαι πολὺ νεαρὸς ἀκόμη, δὲν βάνεις». — «Καθόλου, ἀτήγησε ὁ Ζουλιέν, μῆτκα στὰ 18 καὶ τὸ λέει ἡ καρδιά μου!» Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνῃ ὁ φιλοπόροδος νέος ἐμπῆκε στὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Σαμψὸν, ἔπηρε τὰ σχετικὰ μαθήματα καὶ ἐνεφανίσθη γιὰ πρώτη φορὰ στὴν πλατεία τῆς Γρέβης τῷ 1795. Ὁ ἱστορικὸς Μισελὲ σκιαγραφεὶ καταλλήλως τὴν ματωμένην σιλουέταν τοῦ. Ὁ Ζουλιέν μεθοῦσε μετὰ τὸ αἶμα.

Τ' ἀποτελέσματα τῆς παιδαγωγικῆς αὐτῆς ἐφάνησαν σὲ λίγα χρόνια. Ἡ διαφθορὰ παιδιῶν καὶ κοριτσιῶν, μετὰ παθολογικὰς ἐκδηλώσεις, εἶχε κατακλύσει σὰ βορβορώδες κῆμα τὴν Γαλλίαν. Καὶ οἱ χρονογράφοι τῆς ἐποχῆς μᾶς βεβαιοῦν ὅτι κανένα ἀπὸ τὰ παιδιά τῆς Τρομοκρατίας δὲν διέπρεψε ὕστερα, στὴν ἐποποιίαν τῶν Ναπολεοντείων πολέμων.

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΕΡΩΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Ἰσὺς νάρθηξ

Τοῦ Bürens

Θαροῦσα πὸς ἂν πέθαινες, ἀγάπη μου, θὰ πέθαινα κι' ἐγώ. Μὰ νὰ ποῦ τώρα βρίζεσαι μικρά! Μὰ νὰ ποῦ τώρα ἡ ματιά μου δὲν σὲ φτάνει. Μοῦ φαίνεται σὰν μὴ πεθαμένη τώρα. Κι' ὅμως, ἀγάπη μου, δὲν πέθαινα μ' ὅλο τὸ ζορισμὸ σου! Ἄζομα ἔω στὸν κόμην καὶ περμένο, ὦρα τὴν ὦρα γιὰ νάρθηξ τὰ μάτια σου καὶ πάλι ν' ἀντιζοῦσο. Καὶ ὅμως ποῖος ἔξερει; Ἰσὺς νὰ μὴ ὀθῆς ποτέ. Μάτσα τώρα πὰς ζηγῶ, τὸ ἔξω, τὴν ἀγάπη σου.

Στ' ἀγέρι τὸ ἀταλὸ ποῦ γῆσο ποῦ φουάει, κάποιον φωνὴ κάθε προῖ μου λέει, μοῦ ξαναλέει:

— Εἶνε ἡ ἀγάπη σου μικροῦ. Καὶ πὰς δὲν θὰ γυρίσῃ. Καὶ εἶν' ἡ φωνὴ αὐτὴ τόσο γλυκεῖα, ὅσο πιερός εἶνε ὁ πόνος τῆς καρδιάς μου.

***

Κοιμάσαι

Τοῦ Bürger

Στὴ σποτεινιά, στὴ μαύρη σποτεινιά, τοῦ δάσους ἢ θάλασσα βογγαί. Τὸ ἔξω τώρα πὸς κοιμάσαι! Ἡ δύναμις σου, ἡ ὀμορφιά σου, ἡ μαγεία σου, ὅλα πὰς βρίζονται μετὰ στὸν ὕπνο βυθισμένα, καὶ σὰ νεκρά, χωρὶς ζοῆ ἔχουν μείνει...

Πόσο γλυκὸ εἶνε τὸ σποτιάδι τὴν ὦρ' αὐτὴ! Ἡ αὔρα τῆς νύχτας πὸς ἀνακουφίζει τὴν ψυχὴ μου!

Κοιμάσαι, ἀγάπη μου, Κοιμάσαι! Μὲ τὸνα λευκὸ σου χεῖρ στὸ λευκὸ σεντόνι, ἀναπνεύοντας ἥρεμα καὶ μετὰ τὴν ζομὴ ἄστατη, ἀγτένισι.

Ἄν' τάνοιχτὸ παράθυρό σου μὴ δροσιὰ σὺράνια σὲ φτάνει... Τὴ ἤρηξη ποῦ θάσαι! Πόσο ὀραία θάσαι τώρα κοιμισμένη...

Μὰ ἔδω στὴ σποτεινιά, στὴ μαύρη σποτεινιά τοῦ δάσους, ἡ θάλασσα βογγαί... Τὸ ἔξω πὸς τὴν ὦρ' αὐτῆς κοιμάσαι! Τὸ ἔξω καὶ μόνο αὐτὴ ἡ σκέψη λιγάκι ἀνακουφίζει τὴν ψυχὴ μου.

***

Ἡ ἀγάπη

Τοῦ P. Μπερὺξ

Ἐχουμε περὶ πὸς ἡ ἀγάπη εἶνε «Βασίλισσα τοῦ κόσμου» καὶ ὀλη ἡ γῆ προστὰ τῆς λυώνει σὰν σὲ φωτιά...

Κι' ἀζομα ἔχουμε πῆ πὸς τῆς Ἀγάπης τὸ μόνο ὄρω εἶνε αὐτό: ἔνα στεφανὸ ἀνάνθηνο γῆσο στὴν κεφαλὴ μας καὶ νὰ κρυφὸ παράπονο μετὰ στὴν ἄμοιση καρδιά μας.

Τὰ ἔξω ὀλ' αὐτὰ. Τὰ ἔξω ἀκούσει, τὰ ἔξω ἰδῆ, μὰ ἡ ἀγάπη δὲν ἦτανε γιὰ μένα τίποτ' ἄλλο, ἀπὸ ἔνα γλυκὸ τραγοῦδι, ἀπὸ ἔναν εὐθιμο σκολό...

Καὶ γι' αὐτὸ δὲν ἐφοβήθηκα ποτέ μου, ποτέ ὁ νοῦς μου δὲν ἐσκέφτηκε κακὰ, ὅταν σὲ εἶδα νὰ πλανέσαι μετὰ στὸ δρόμο μονάχη.

Πὸς τὰ θυμάμαι ἀζομα ὀλ' αὐτὰ! Ἐρχόσουν πάντοτε γοργὴ ἀπὸ τοὺς ἀγρούς σὲ μένα... Ἐρχόσουν γελαστὴ κι' εἶχες κάθε προῖ λουλοῦδα φρεσκοζομμένα στὰ ξανθὰ μαλλιά σου...

Ἐνα μονάχη πάντοτε ἔξω: — Πὸυ πῆγαινες; ποῦ ἔτρεχες ὅταν μαζοῦδι μου ἐφυγες, ἀγαπημένη;

Ὅμως γιὰτὶ νὰ σ' ἔρωτῶ; Ἦταν τόσο μεγάλη ἡ ἀγάπη σου, τόσο ἀγνή, τόσο σὺράνια...

Ἄχ! ἡ ἀγάπη ἔχουμε εἰπῆ πὸς εἶνε τραγοῦδι! πὸς εἶνε ἔνα μοστόριο ποῦ τῆς ἄμοιρες καρδιῆς τοῦ ζομίου τυραννεῖ...

Κι' ὅμως ἐγὼ ποτέ μου δὲν σ' ἐρωήσα ποῦ πᾶς; ποῦ φεύγεις; ποῦ ἔτρεχες μαζοῦδι μου ὅταν μονάχη μὲ ἀφηνεῖς τὰ βράδια... Γιὰτὶ ἐγὼ πιστέω πάντα στὴν ἀγάπη, γιὰτὶ ἐγὼ τὴν εἶδα τὴν ἀγάπη. Δὲν ἦταν τίποτ' ἄλλο ὁ ἔρωτας γιὰ μένα ἀπὸ ἔναν εὐθιμο σκολό, ἀπὸ ἔνα γλυκὸ, ἀπὸ ἔνα ἥρεμο τραγοῦδι.

***

Στὴν ἐκκλησίαν

Τοῦ Vinderman n

Θυμάσαι; ... Μπήκαμε τότε σ' ἔνα ἐρημοκλήσι. Κρατιόμαστε ἂν' τὰ χεῖρα σὰν μικρὰ παιδιά... Ἦταν καλοκαίρι ἀκόμα. Πόσο θυμάμαι τὴν ἡμέρα ἐκείνη.

Ἡ Παναγία, μᾶς ζυττοῦσε καθὼς μπήκαμε καὶ προχωρήσαμε... Καὶ ὁ Χριστὸς, ἀπὸ πάνω μας, προστάτευε τῆς δυὸ ψυχῆς ποῦ ἀγαπήθησαν τόσο. Ὡ! γαί! Ἦτανε καλοκαίρι ἀκόμα. Πόσο θυμάμαι τὴν ἡμέρα ἐκείνη...

Ἦσουν ὀχρὴ καὶ ἂν' τὸ χεῖρ μου κρυτιόσουν πάντα, σὰν κατὶ νὰ φοβόσωνα ὀροιστο. Ἀνάψαμε τρία χεῖρὰ καὶ ζυταχτήσαμε... καὶ φιληθήκαμε... Ἦτανε καλοκαίρι, πόσο θυμάμαι ἀκόμα τὴν ἡμέρα ἐκείνη!